

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. Š.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Hradci Králové**, se sídlem Československé armády 218, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2017, č. j. 5500000413, 5600012311, o návrhu Krajského soudu v Hradci Králové na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Návrh Krajského soudu v Hradci Králové na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 31 Af 21/2017, jinému krajskému soudu **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 5. 4. 2017 k Nejvyššímu správnímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2017, č. j. 5500000413, 5600012311, ve věci návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce pro částku 59 008 Kč a pro částku 7 586 Kč. Jelikož k projednání žaloby není v prvním stupni příslušný Nejvyšší správní soud, věc byla předložena Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) k dalšímu postupu.

[2] Krajský soud však následně předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) z důvodu, že žalobce brojí proti rozhodnutí krajského soudu, které vydal jako správní orgán, tudíž jsou soudci krajského soudu podle jeho názoru podjatí.

[3] Nejvyšší správní soud shledal návrh krajského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu nedůvodným.

[4] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Zmiňované ustanovení upravuje případ tzv. nutné delegace, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout jako věcně a místně příslušný soud.

[5] Nejvyšší správní soud má za to, že návrh na tzv. delegaci nutnou podle § 9 odst. 1 s. ř. s. byl ze strany krajského soudu podán předčasně. Již v usnesení ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006 – 12 bylo stanoveno, že „*pouhá skutečnost, že je žalovaným krajský soud (v daném*

případě Městský soud v Praze), automaticky neznamená, že by byli zprojednávání a rozhodnutí takovéto věci vyloučení všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu, a bylo tak třeba postupovat podle § 9 odst. 1 soudního řádu správního.“ V uvedeném usnesení Nejvyšší správní soud odlišil situaci, kdy mají soudci příslušného správního senátu krajského soudu rozhodovat ve věci, v níž je žalován například jejich nadřízený soudní funkcionář (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70), od případů, kdy úseky, senáty či soudci ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti nejsou. Ve zmiňované věci, kde se jednalo o druhý uvedený příklad, proto Nejvyšší správní soud návrhu na delegaci nevyhověl. Právní názor vzešlý z tohoto rozhodnutí doposud nebyl zpochybněn postupem podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Usnesením ze dne 30. 11. 2009, č. j. Nad 23/2009 - 32 bylo dále stanoveno, že „základním procesním předpokladem pro předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí dle § 9 odst. 1 s. ř. s. je předchozí vyloučení soudců správního úseku soudu v rozsahu neumožňujícím sestavit k projednání a rozhodnutí věci senát, a to vždy postupem dle § 8 odst. 3 s. ř. s. či dle § 8 odst. 5 s. ř. s.“ Ani zde Nejvyšší správní soud návrhu na přikázání věci nevyhověl a ani tento názor nebyl doposud překonán prostřednictvím rozšířeného senátu; je ostatně jen logickým doplňkem k řešení situací vzniklých při aplikaci předchozí teze.

[6] V projednávaném případě nebyla Nejvyššímu správnímu soudu před podáním návrhu na přikázání věc předložena k rozhodnutí o námitce podjatosti soudců, včetně např. jejich vyjádření. Jak přitom vyplývá z výše uvedeného, jejich vyloučení není v dané věci s ohledem na okolnosti případu jednoznačně předurčeno, neboť žalobce ve své žalobě z dubna 2017 brojí proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, které tento orgán veřejné moci vydal v pozici správce daně při rozhodování o návrhu na zastavení exekuce, přičemž toto rozhodnutí nebylo vydáno funkcionářem tohoto soudu, vůči němuž by soudci správního úseku byli podřízeni ve smyslu zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Nelze tedy dovodit, že by soudci správního úseku krajského soudu byli z projednávání věci automaticky vyloučení pro systémovou podjatost a že je proto nutné věc automaticky delegovat jinému správnímu soudu bez případného konkrétního rozhodnutí o vyloučení všech soudců tohoto soudu – srov. opačnou situaci popsanou v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. Nad 54/2017 - 19.

[7] Za situace, která nastala v projednávané věci, tedy že nelze bez dalšího říct, že všichni soudci krajského soudu jsou podjatí a že nelze sestavit senát, není návrh na delegaci nutnou podle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. důvodný. Nejvyšší správní soud proto návrh na přikázání věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 31 Af 21/2017 zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu